

ÎNCHEIERE

20 noiembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Galina Stratulat
Svetlana Filincova

examinând admisibilitatea recursului declarat de Vadim Todica,

în cauza civilă la cererea înaintată de Irina Todica către Vadim Todica, intervenienți accesorii BC "ProCredit Bank" SA și SRL "Advalorem", cu privire la stabilirea cotelor părți din proprietatea comună, partajarea bunurilor imobile, încasarea sumei și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 03 iulie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respinsă cererea de apel depusă de Vadim Todica, fiind menținută hotărârea din 05 decembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central,

c o n s t a t ă:

La 04 octombrie 2017, Irina Todica a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Vadim Todica, intervenienți accesorii BC "ProCredit Bank" SA și SRL "Advalorem", privind partajarea în natură a apartamentului 37, situat pe str. XXXXX 128/4, or. XXXXX, mun. Chișinău, cu nr. cadastral XXXXX, a bunului imobil cu modul de folosință nelocativ, situat în mun. Chișinău, or. XXXXX str. XXXXX 128/4, cu nr. cadastral XXXXX; încetarea proprietății comune pe cote-părți prin împărțire asupra automobilelor de model Toyota RAV 4, anul producerii 2008 cu n/î XXXXX și Volkswagen Golf cu n/î XXXXX, și a le transmite în proprietate lui Vadim Todica în schimbul sultei bănești pentru 1/2 cotă-parte în mărime de 230951 lei; încasarea de la SRL "Advalorem" în beneficiul reclamantei 1/2 cotă-parte din venitul nerepartizat, ce constituie suma de 1623853 lei.

În motivarea cererii de chemare în judecată s-a invocat, că la 27 iunie 2009, reclamanta s-a căsătorit cu pârâtul Vadim Todica. Din căsătorie au doi copii - Todica XXXXX, născut la XXXXX, și Todica XXXXX, născută la XXXXX. La 23 august 2017, Irina Todica a depus la Judecătoria Chișinău, sediul Central cerere de chemare în judecată cu privire la desfacerea căsătoriei și stabilirea domiciliului copiilor minori. Totodată, menționează că în perioada căsătoriei soții au procurat: apartamentul situat în mun. Chișinău, or. XXXXX, str. XXXXX 128/4, cu suprafața de 122,6 m², încăperea nelocativă (garaj) situată la aceeași adresă, cu suprafața de

17,6 m², două automobile -Toyota RAV 4 cu n/î XXXXX, cu valoarea de 208460 lei, și Volkswagen Golf cu n/î XXXXX, cu valoarea de 253442 lei.

La fel, reclamanta a indicat că în perioada căsătoriei s-au acumulat mijloace financiare, adică venitul nerepartizat de la întreprinderea SRL "Advalorem", în sumă de 9743118,76 lei. Fondatori ai acestei întreprinderi sunt trei persoane, printre care și Vadim Todica, căruia îi revine suma de 3247706,25 lei.

La 10 iulie 2017, reclamanta împreună cu copiii a plecat de la fostul soț și a închiriat un apartament, fapt confirmat prin contractul de locațiune din 10 iulie 2017. Pârâtul a rămas să locuiască în apartamentul pe care l-au dobândit împreună în timpul căsătoriei, la fel și ambele automobile se află la el.

Reclamanta consideră că bunurile imobile urmează a fi partajate, prin atribuirea fiecărui coproprietar a câte ½ cotă-parte. Cu referire la automobile, a menționat că acestea urmează să fie atribuite lui Vadim Todica, deoarece după plecarea sa mijloacele de transport au rămas în gestiunea pârâtului, iar reclamantei urmează să-i fie atribuită ½ cotă-parte din valoarea automobilelor, care constituie suma de 230951 lei. La fel, consideră, că urmează să-i fie atribuită ½ cotă-parte din venitul nerepartizat de la întreprinderea SRL "Advalorem", ceea ce constituie suma 1623853 lei.

Prin cererea din 12 iunie 2018, reclamanta și-a concretizat cerințele și a solicitat stabilirea câte ½ cotă-parte ideală reclamantei și pârâtului din apartamentul 37, situat pe str. XXXXX 128/4, or. XXXXX, mun. Chișinău, cu nr. cadastral XXXXX, și câte ½ cotă-parte din bunul imobilul nelocativ, situat în mun. Chișinău, or. XXXXX, str. XXXXX, 128/4, cu nr. cadastral XXXXX, restul solicitărilor fiind menținute în modul în care au fost formulate inițial.

Prin hotărârea din 05 decembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central, cererea de chemare în judecată depusă de Irina Todica către Vadim Todica, intervenienți accesorii BC "ProCredit Bank" SA și SRL "Advalorem", cu privire la stabilirea cotelor-părți din proprietatea comună, partajarea bunurilor imobile, încasarea sumei și a cheltuielilor de judecată a fost admisă parțial.

S-a determinat după Irina Todica și Vadim Todica, câte ½ cotă-parte ideală din proprietatea comună în devălmășie - apartamentul 37, situat pe str. XXXXX 128/4, or. XXXXX, mun. Chișinău, cu nr. cadastral XXXXX.

S-a determinat după Irina Todica și Vadim Todica, câte ½ cotă-parte ideală din proprietatea comună în devălmășie, bunul imobil - încăperi, modul de folosință nelocativ, situat în mun. Chișinău, or. XXXXX, str. XXXXX 128/4, cu nr. cadastral XXXXX.

S-a încasat de la Vadim Todica în beneficiul Irinei Todica, contravaloarea a ½ cotă-parte din bunurile mobile proprietate comună în devălmășie, în sumă de 230951 lei, - autoturismele de model Toyota RAV 4, anul producerii 2008 cu n/î XXXXX și Volkswagen Golf cu n/î XXXXX, anul producerii 2015, înstrăinate de Vadim Todica.

S-a încasat de la Vadim Todica în beneficiul statului, taxa de stat în sumă de 6928,53 lei.

În rest, pretențiile reclamantei Irina Todica cu privire la încasarea de la intervenientul accesoriu SRL "Advalorem", ½ cotă-parte din venitul nerepartizat ce constituie suma de 1623853 lei, au fost respinse ca neîntemeiate.

Prin decizia din 03 iulie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost respinsă cererea de apel depusă de Vadim Todica, fiind menținută hotărârea din 05 decembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că, potrivit art.123 alin. (2) din Codul de procedură civilă, faptele stabilite printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă într-o cauză civilă soluționată anterior în instanță de drept comun sau în instanță specializată sunt obligatorii pentru instanța care judecă cauza și nu se cer a fi dovedite din nou și nici nu pot fi contestate la judecarea unei alte cauze civile la care participă aceleași persoane.

În context, instanța de apel a remarcat că potrivit hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 12 iulie 2018, se constată că soții Todica nu mai locuiau împreună din luna iulie 2017, fapt ce se demonstrează prin contractul de locațiune din 10 iulie 2017, prin care Irina Todica a închiriat apartamentul nr.11A din str. Albișoara 80/12 mun. Chișinău, unde locuia împreună cu copiii minori XXXXX Todica și XXXXX Todica. Astfel, se constată că mijloacele de transport au fost înstrăinate de facto, în perioada când soții Todica erau în căsătorie, însă nu mai locuiau împreună.

În această ordine de idei, instanța de apel a menționat că, dacă instanța judecătorească va constata că unul dintre soți a efectuat înstrăinarea proprietății comune sau a cheltuit-o cum a crezut de cuviință contrar dorinței celuilalt soț și nu în interesele familiei sau a tăinuit-o, atunci la împărțire se ia în considerație această avere ori valoarea ei. Componenta proprietății comune a soților se determină din momentul încetării reale de către soți a raporturilor familiale și a administrării comune a gospodăriei, dacă după încetarea lor soții nu au procurat o altă proprietate din mijloace comune.

La 26 septembrie 2019, Vadim Todica a contestat cu recurs decizia din 03 iulie 2019 a Curții de Apel Chișinău.

În motivarea recursului a invocat faptul că instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material, nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii, a apreciat arbitrar probele prezentate de către participanții la proces, iar concluziile instanței sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii. Suplimentar, s-au indicat argumente similare celor din cererea de apel.

Astfel, recurentul a solicitat admiterea cererii de recurs, casarea deciziei din 03 iulie 2019 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 05 decembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central în partea în care s-a admis acțiunea, cu pronunțarea unei noi decizii prin care să fie respinsă integral cererea de chemare în judecată.

La 29 octombrie 2019, Irina Todica, prin intermediul avocatului Olga Lozovanu, a depus referință la cererea de recurs, solicitând respingerea acesteia.

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele pricinii și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Vadim Todica este neîntemeiat și urmează a fi declarat inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a recursului este de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Alineatul (2) al aceluiași articol prevede că termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei, decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 03 iulie 2019 și expediată participanților la proces la 23 iulie 2019 (f.d. 155), însă la materialele cauzei nu se regăsesc înscrisuri care să certifice momentul recepționării acesteia de către recurent. Astfel, având în vedere faptul că recursul declarat împotriva deciziei din 03 iulie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost înregistrat la 26 septembrie 2019, în conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al din Codul de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de recurent nu pot duce la admisibilitatea recursului, or, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel. În acest context este de menționat faptul că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Abordarea recurentului, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acestuia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a

îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de Vadim Todica.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Vadim Todica.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Ala Cobăneanu,

Judecătorii

Galina Stratulat,

Svetlana Filincova